

redde Situationen, men det er i Reglen ikke heldigt. Naar Skovudførslen derfor i Sverige er vokset til 140 Mill. ser jeg derfor noget betænkeligt deri, det kan ikke være ved i Længden, især da vi vide, at Priserne ere blevne billigere. Vi vide herhjemme, at Skove ikke betale sig synderligt, det maa være, fordi Priserne ere blevne billigere. Sverige har i denne Beskyttelsestid maattet angribe sine Skove for et Beløb af 40 Mill. Kr. for at holde Balancen. Samtidig er Udførslen i Danmark i høj Grad heldig. Vi udføre Fædtstoffer — Smør er jo ogsaa et Fædtstof — og denne store Udførsel af Fædtstoffer skader jo ikke Landet, thi enhver ved, at Fædtstoffer kemisk kun indeholde Kulstof og Brint, som indsamles af Luften, Udførslen deraf forarmer ikke Landet. Tværtimod viser det sig, at vi have i denne Periode indført for 60 Mill. Kr. Fødestoffer, og ved Fodring dermed have vi i høj Grad forbedret vore Agre. Samtidig skal jeg minde om, at i dette Tidsrum har Danmark bygget efter en saadan Maalestok, at vi aldrig have bygget saa meget, vore Købstæder have næsten fordoblet sig, og af alle de Materialier, der sidde i disse Købstadbygninger, er en stor Del indført, og paa den Maade har Danmark faaet en stor Indførsel, men vi skulle huske paa, at en stor Del af denne Værdi er blivende, thi disse Bygninger staa der nu en Gang, og skulle vi bedømme Danmarks Nationalformue, saa komme vi til, at den er vokset. Jeg ved godt, at man har henvist til, at de danske Landejendomme ere faldne i Pris. Ja, ingen beklager det mere end jeg. Udvalget opgiver Prisfaldet til 27 pCt., og det er vist fuldkommen rigtigt. Alle Landmænd beklage sig ogsaa derover. Blandt de mange forskellige Grunde dertil kan der ogsaa være den, at Landbruget ikke har faaet Beskyttelse, medens Industrien har Beskyttelse. Det kan have bidraget til at fremkalde en Forskydning af Prisen, saa at Landejendommene ere faldne i Pris, medens Købstadejendommene netop paa Grund af denne Begunstigelse ere stegne i Pris. Det er sandt, at der bygges meget mere i Købstæderne, end vi have Raad til ude paa Landet, men set fra hele Samfundets Standpunkt er der ikke Tvivl om, at vi i det hele i dette Tidsrum have haft en ikke ringe Fremgang og, at vi maa ønske, at kunne indrette vor Toldlov saaledes, at vi i de næste 10 Aar kunne have en lige saa rigelig Fremgang som i de sidste 10 Aar.

Jeg vil ønske det foreliggende Forslag, som altsaa er et Kompromisforslag, at det i alt væsentligt maa kunne blive gennemført i dette Ting, og efter de Udtalelser, der ere faldne, dels fra den ærede Konseilspræsident, dels fra de senere Talere, forekommer det mig, at der er ligesom begyndt at glimte lidt Haab om, at vi maa kunne komme til Ende med denne Lov. Grunden til, at jeg for mit Vedkommende ønsker det, er, at jeg synes, det er saa uhyre sørgeligt, at vi skulle sidde her i Rigsdagen Aar efter Aar og intet faa udrettet. Man hører rundt omkring i Befolkningen sige: Hvad skal den Rigsdag til, nu have vi haft den i saa mange Aar, og den har intet udrettet! Der er endogsaa Folk, der udtale, at Rigsdagsmændene bør ingen Diæter have, fordi de ikke bestille noget. Jeg synes, at det er meget beklageligt, at Stillingen er en saadan, og kunde vi indvie dette Aar — jeg kan gerne kalde det et Jubilæumsaar — med en ny Toldlov, der dog var nogenlunde frisindet, saa synes jeg, at vi havde gjort et godt Skridt til at hædre Jubilæumsaaret 1848 derigennem. Jeg for mit Vedkommende ønsker altsaa, at vi kunne enes paa det foreliggende Grundlag, men naar jeg skulde fremhæve noget, som jeg særlig vil anke over ved dette Forslag, saa er det den Maade, hvorpaa man beskatter Luksus. Man læser i Toldkommissionens Beretning og læser ogsaa idelig og idelig i de Herrer industridrivendes Henvendelser til Rigsdagen, at den og den Vare er en Luksusartikel, og at det derfor er berettiget at have saa høj en Beskyttelse paa den, som det blot er muligt at faa. Jeg har den stik modsatte Betragtning; jeg mener, at en Luksusvare skulde i netop ikke beskyttes. Den skulde monopoliseres af Staten, saa at Staten rigtig kunde benytte den til at faa en rigelig Indtægt i Statskassen, hvad jeg godt ved, at den ærede Finansminister sætter Pris paa. Jeg mener, at man skulde benytte Tobak, Spiritus og sligt til at faa mange Penge ind i Statskassen og ikke benytte Luksusskatter til at give dem, der her i Landet fabrikere disse Varer, en Slags Præmie. Jeg ser saaledes derpaa, at de næringsdrevende, som befatte sig med at lave disse Luksusvarer, bidrage ikke saa meget til at fremme Nationalformuen. Tobakken gaar jo op i Røg, og Spiritus bliver til noget, der er værre end Røg. Jeg ser altsaa ikke, at der er nogen Grund til særlig at beskytte Luksusindustrien, men det gør